

Saját Faust

Néhány percig, néhány óráig vagy néhány napig. Amíg elégedett vagy. Azt a rést kitágítani. Hogy átférhess rajta teljesen. Hogy átléphess egy másik vágyba. Egy másik vidékre. Egy másik várakozásba. Ilyenkor lelassul minden, és ezt kellene kihasználni. Valószínűleg nem sikerül. De talán nem is kell. A telítettség nem tart sokáig. Fel-felvillan a figyelmeztető lámpa, majd ki sem alszik. Valójában örülni kell a visszatérésnek. Oda, ahonnan elindultam. Azt is tudom, hogy ez csak Szisziüphosz elégedettsége. Amint egy pillanatra fent megáll a kő. Vagy ilyesmi. Igen, így van, ez az életem. Az életünk. Az élet. Felfedezni újra meg újra, amit már ismersz. Mintha sohasem tapasztaltad volna. Éppen úgy készülni rá, mint legelőször. Nem kell körbejárni a földet. Csak szeress valakit. Tényleg. Kilépsz, majd visszatérsz megint. Azért ismétlődik ugyanaz a pillanat, hogy hátha más. Faust tartótisztje, Mefisztó soha nem értheti meg ezt. Amikor azt mondom, szeretlek, tulajdonképpen arra gondolok, hogy szeretni foglak. Hiszen csak akkor ismerjük igazán egymást, hogyha nem.

Igazságszolgalattatás

Nem tudom, mi ütött belém,
de nem is nagyon volt választásom.
Mit játszhattam volna a két kislánnyal?
Unokatestőereim voltak, az egyik egy évvel
kisebb, a másik egy évvel nagyobb nálam.
Lenéztem az ilyesmit, de aztán belementem,

sőt, mivel gyakran nekilódult a fantáziám,
talán nekem jutott eszembe, hogy színes
virágszirmokkal díszítsük fel a fészkerben
a szekér oldalát, mint egy esküvői
hintót. Beleálltunk a szomszédék
ágyásaiba, és egyenként letépdestük
a fehér, piros, sárga, lila és rózsaszínű
mákszirmokat. Gyönyörű lett a hintó,
de amire elkészültünk, már ott is volt
keresztapám egy vesszővel, és csak verte
folyamatosan a síró kislányok meztelen
lábszárát, combját, fenekét, ahogy
futottak eléfelé a házig. Nem gyöngéden,
nem pipaszárral, mint József Attila versében.
Szaladtam én is rémülten utánuk,
de hozzám nem ütött, mert nem voltam
az övé. A sógorasszonyáé voltam, anyámé.
És apámé. Csak nyaraltam náluk.
Azóta tudom, hogy mennyit ér
az igazságszolgáltatás. Minden későbbi
ütésnél jobban fáj az a veretlenség.
Nemcsak a büntetéssel, hanem a
büntetlenséggel is ki lehet zárni valakit.
És még azt sem mondom, hogy ez a
szó, ez a mákvirág sokféle jelentést hordoz.
Számomra csak egy jelentése van. Hogy még
a megváltót is meg kellett büntetni azért, mert
ember volt egy ideig. Én sem maradhattam
volna büntetés nélkül. Nem is maradtam.
Ma is emlékszem arra a verésre.
Csak tudnám, hogy kié vagyok végül.

Párbeszéd

Előbb-utóbb beszédbe elegyediünk a tárgyakkal.
A krumplihámozó késsel és a krumplival.
A beszorult asztalfiókkal, a szakadt ruhával
vagy a vízzel, a tűzzel, a kővel, a füsttel,
mindennel körülöttünk. Ahogy nagyanyám.
Tett-vett, rászólt a tárgyakra, amikor nem
igazodtak a keze alá. Öregkorára költő lett
ő is. Beszélt volna a tihanyi ekhóhoz, a naphoz,

a holdhoz. Istenhez csak szervezett formában,
vasárnaponként a templomban vagy pedig
esti imádságkor. Kivételesen akkor is, ha
vihár közeledtével már mennydörgött messze.
Persze a gyermek is hangosan veszekszik
a plüssállatokkal. Ám ez csak felkészülés.
Aztán egy időre abbahagyja. A folyamatos
párbeszéd az öregek és a költők privilégiuma.
Készülődés ez is, de másképpen. Közeledés.
Nekem végül is szerencsém van, régóta írok
verset, és azt hiszem, hogy költőként vagyok
egyre beszédesebb. Ha rajtakapom magamat,
hogy igazságtalanul kiabálok a túl lassan
beinduló számítógépre vagy akár a cipőfűzőre,
természetesen nem az öregségnek, hanem költői
fantáziámnak tulajdonítom. Magától értetődő,
hogy a költők akár a csikóbőrös kulacsnak is
szerelmet vallanak. Meg aztán nemcsak a
kézzelfogható világot, hanem a többé-kevésbé
elvont fogalmakat is megszólítják. Hazám,
mondják, hazám! Kérve, könyörögve, vággyal
és szerelemmel telten. Legalább egyszer ezt is
megpróbálja egy valamirevaló költő. Vagy
nem is egyszer. Kiáltottam én is kétségbeesve:
hazám! És jött a válasz egyszerre kétfelől is:
tessék? Néztem megzavarodva, de nem az volt
egyikük sem. Mit tehetnék? Járok-kelek csak itt
a házban, szidom a nyikorgó ajtót: rohadj meg!